

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **L. F.**, bývajúceho v T., prechodne v P., zastúpeného JUDr. I. G., advokátom so sídlom v P., proti odporkyni **Z. F.**, o vydanie **bezdôvodného obohatenia a iné**, vedenej na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 26 C 75/2010, o dovolaní navrhovateľa proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave pod sp. zn. 24 Co 237/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Odporkyni nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Trnava rozsudkom z 8. júla 2011 č.k. 26 C 75/2010-137 zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal, aby odporkyni bola uložená povinnosť zaplatiť mu sumu 33 193,92 €, ktorá podľa jeho názoru predstavuje výšku jej bezdôvodného obohatenia získaného na úkor navrhovateľa.

Uvedený rozsudok súdu prvého stupňa napadol navrhovateľ odvolaním. Po predložení veci na rozhodnutie odvolaciemu súdu podal navrhovateľ „rozšírený návrh o vydanie bezdôvodného obohatenia č.k. 26 C 75/2010“ (s dátumom vyhotovenia 6. februára 2012), ktorým rozšíril „návrh v časti V. rozsudok: Navrhovateľ je povinný vydať odporkyni do vlastných rúk kľúč od bytu č. X. na ulici Š. v lehote troch dní od vydania bezdôvodného obohatenia“.

Krajský súd v Trnave uznesením zo 14. augusta 2012 sp. zn. 24 Co 237/2011 rozhodol, že „návrh navrhovateľa o rozšírenie návrhu o uloženie povinnosti odporkyne vydať

mu do vlastných rúk kľúč od bytu na ulici A. v lehote troch dní od vydania bezdôvodného obohatenia nepripúšťa“.

Proti uvedenému uzneseniu Krajského súdu v Trnave podal navrhovateľ dovolanie, v ktorom uviedol, že v konaní došlo k procesnej vade v zmysle § 237 písm. e/ O.s.p., lebo týmto rozhodnutím bolo rozhodnuté o tom, čo nenavrhoval (predmetná povinnosť sa nemala týkať odporkyne). Zároveň mu tým bola odňatá možnosť pred súdom konať, lebo nebolo rozhodnuté o tom, čo navrhoval (predmetná povinnosť sa mala týkať navrhovateľa). Z týchto dôvodov žiadal napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

Odporkyňa sa k dovolaniu písomne nevyjadrila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal účastník konania zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 veta druhá O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. Dovolateľom napadnuté uznesenie nevykazuje znaky niektorého z nich, preto jeho dovolanie podľa § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. prípustné nie je.

Prípustnosť podaného dovolania by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy, len ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. V zmysle tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred

súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Treba zdôrazniť, že z hľadiska § 237 O.s.p. nie je relevantné tvrdenie dovolateľa o existencii vady uvedenej v tomto ustanovení, ale len zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto vade skutočne došlo.

Navrhovateľ procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až d/ a g/ O.s.p. netvrdil a ich existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

1. Navrhovateľ tvrdí, že v predmetnom konaní došlo k procesnej vade v zmysle § 237 písm. e/ O.s.p.

V zmysle § 79 ods. 1 veta prvá O.s.p. konanie začína na návrh. Toto ustanovenie určuje moment, ktorým vznikajú Občianskym súdnym poriadkom upravené procesné práva a povinnosti súdu a účastníkov konania. Nedostatok návrhu na začatie takého konania, ktoré podľa zákona môže začať len na návrh, je neodstrániteľným nedostatkom podmienky konania. Ak súd zistí, že sa pred ním vedie konanie bez toho, aby bol podaný návrh na začatie konania, hoci bol taký návrh potrebný, prebiehajúce konanie v ktoromkoľvek štádiu zastaví. Skutočnosť, že občianske súdne konanie v niektorej veci prebehlo bez toho, aby bol podaný návrh, výlučne ktorým mohlo toto konanie začať, zakladá procesnú vadu uvedenú v § 237 písm. e/ O.s.p.

O prípad neexistencie návrhu na začatie konania ide ale len vtedy, ak chýba návrh ako procesný úkon účastníka, ktorým sa začína konanie (porovnaj tiež rozhodnutia najvyššieho súdu z 23. júna 2005 sp. zn. 3 Cdo 56/2005, z 19. októbra 2006 sp. zn. 3 Cdo 186/2006, ale aj z 25. júla 2013 sp. zn. 3 Cdo 201/2013).

V občianskom súdnom sporovom konaní (o také ide aj v danom prípade) sa návrh na začatie konania označuje ako žaloba. Z obsahu spisu vyplýva, že navrhovateľ podal návrh na začatie konania 20. apríla 2010. Neopodstatnená je preto jeho námietka, že v tejto veci, ktorá mohla začať len na návrh, nebol podaný návrh na začatie konania (žaloba).

Dovolací súd poznamenáva, že v občianskom súdnom konaní, ktoré začalo podaním žaloby (§ 79 veta prvá O.s.p.), súd spravidla rozhoduje o viacerých parciálnych otázkach

významných pre konanie (medziiným aj o návrhu, na pripustenie zmeny jeho návrhu na začatie konania). O týchto otázkach ale súd nerozhoduje v nejakom samostatnom (súbežne prebiehajúcim) konaní, ktoré by začínalo osobitným návrhom. Rozhodovanie o týchto otázkach predstavuje integrálnu súčasť jednotného občianskeho súdneho konania, v ktorom je podaný jediný návrh na začatie konania – žaloba. Aj vtedy, keď súd rozhoduje o návrhu v zmysle § 95 ods. 2 O.s.p., rozhoduje ako súd v konaní, ktoré začalo podaním návrhu na začatie konania (žaloby). Len ak takéto občianske súdne konanie ako celok prebehlo napriek tomu, že sa nepodal návrh na jeho začatie (žaloba), hoci bol podľa zákona potrebný, ide o procesnú vadu v zmysle § 237 písm. e/ O.s.p.

Dovolací súd so zreteľom na to uzatvára, že je neopodstatnená námietka navrhovateľa, v zmysle ktorej v konaní došlo k procesnej vade v zmysle § 237 písm. e/ O.s.p.

2. K tvrdeniu navrhovateľa, že mu v konaní bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.) dovolací súd uvádza, že o odňatie možnosti pred súdom konať ide v prípade takého procesne nesprávneho postupu súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných oprávnení priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Tým, že Krajský súd v Trnave rozhodol o tom, čo navrhovateľ nežiadal (o povinnosti odporkyne vydať mu kľúče od bytu) nemohla byť znemožnená realizácia jeho procesných oprávnení. Pokiaľ odvolací súd nerozhodol o tom, čo navrhovateľ žiadal (o jeho povinnosti vydať odporkyni kľúče od bytu), je na Krajskom súde v Trnave, aby o tomto návrhu rozhodol.

Z týchto dôvodov považuje dovolací súd za neopodstatnenú aj námietku dovolateľa, že v konaní mu bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

3. V dovolacom konaní procesne úspešnej odporkyni vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti navrhovateľovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5, § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal odporkyni náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodala návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 6. marca 2014

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková